

РЕШЕНИЕ

№ 2841

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12854** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес - [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 3, чрез адв. С., срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 450 лв., представляващо заплатено адвокатско възнаграждение за две инстанции във връзка с обжалване по съдебен ред на наказателно постановление № F. / 16. 11. 2017 г. издадено от зам. директора на ТД на НАП С. и 1000 лв. неимуществени вреди за периода от 27. 09. 2017 г. до 25. 04. 2019 г, причинени от същото НП, както и мораторна лихва в размер на 435 лв. върху обезщетението в размер на 1000 лв., за периода от 27. 09. 2017 г. до предявяване на исковата молба – 30. 12. 2021 г. и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за частична основателност на исковата молба по отношение на претенцията за имуществени

вреди.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № F. / 16. 11. 2017 г. издадено от зам. директора на ТД на НАП С., на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 300 лв., за неподаден в срок финансов отчет за 2016 г. на основание разпоредби от Закона за счетоводството.

С решение от 08. 11. 2018 г., постановено по НАХД № 811/2018 г. по описа на СРС, е потвърдено изцяло издаденото наказателното постановление. С Решение № 2873 / 25. 04. 2019 г. по КНАД № 1089 / 2019 г. по описа на АССГ – IX касационен състав, е отменено решението на СРС и е отменено изцяло НП № F. / 16. 11. 2017 г. на зам. директора на ТД на НАП С..

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на горепосоченото НП, които са в размер общо на 450 лв. за двете инстанции, както и 1000 лв. неимуществени вреди причинени от същото НП, поради увреждане на името и търговския авторитет на дружеството.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Национална агенция за приходите, е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

От страна на съда служебно е изискано за послужване НАХД № 811 / 2018 г. на СРС-114 състав, по което се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП.

Видно от делото на СРС (стр. 18 от същото), по него е налице договор за правна защита и съдействие, като договореното адвокатско възнаграждение, в което е отбелязано, че са заплатени в брой 150 лв. По делото, жалбоподателят се е представлявал от редовно упълномощен адвокат, като направените разноски за адвокат са именно във връзка с обжалване на издаденото НП. Доколкото същото е

потвърдено от СРС е подадена касационна жалба и е образувано КНАД № 1089 / 2019 г. по описа на АССГ – IX касационен състав, като договореното адвокатско възнаграждение за тази инстанция е 300 лв., видно от представения (стр. 12 от КНАД № 1089 / 2019 г.) договор за правна защита и съдействие. Видно от протокола на проведеното съдебно заседание на 05. 04. 2019 г., е представен списък на разноските, но не са претендирани разноски, с оглед тълкувателното решение на ВАС.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административно наказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателноправни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт - процесното наказателно постановление, отменено по съответния ред с влязло в сила решение, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването на наказателното постановление. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразното наказателно постановление от административния орган. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт- наказателното постановление. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено имуществена санкция. Обстоятелството, че адвокатската защита по делата за обжалване на наказателни постановления не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издаденото наказателно постановление. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е

трансформирала в действителност.

Предвид изложеното, съдът намира иска за имуществени вреди за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен, в тази си част.

Съдът намира за неоснователен иска в останалата му част, в която се претендират неимуществени вреди в размер на 1000 лв., както и мораторна лихва върху тази сума в размер на 435 лв. за уронване на доброто име на дружеството.

Видно от уточнителна молба от 17. 01. 2022 г. издаденото НП създадо впечатление в търговските им партньори, че са нарушители, което попречило на сключването на договори. Влаганата енергия в съдебната защита довело до негативни преживявания за собственика на капитала, който трябвало да се оправдава, че не са нарушители. Това разколебаване от страна на НАП към изправността на дружеството, довело до невъзможност за работа.

По делото е разпитан като свидетел В. С., който потвърждава, че бил запознат с преговорите, които дружеството водело с китайски и американски партньори, които обаче като разбрали за наложената санкция приели, че дружеството е неизряден към държавата, поради което прекъснали всякакви търговски взаимоотношения. Свидетелят също така сочи, че управителят на дружеството приел много лично издаденото наказателно постановление, все едно е престъпник и е бил много засрамен. Това се отразило много зле на психическото състояние на управителя. Когато цялата тази структура рухнала, той (управителя) загубил желание да продължи напред.

Съдът въпреки така посочените показания намира, че не са налице достатъчно убедителни доказателства за претърпените неимуществени вреди.

Видно е, че такива вреди се претендират от страна на търговското дружество [фирма], докато свидетелят сочи единствено, че управителят на дружеството се почувствал много зле от издаденото НП, все едно бил престъпник, като впоследствие загубил желание да продължи напред. Така посочените обаче негативни изживявания се отнасят до физическото лице, но не и до юридическото лице – ищец по делото.

В тази връзка следва да се отбележи, че доскоро съдебната практика въобще изключваше възможността юридическо лице, да претендира неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ, но вече е налице такава (Решение № 206 / 26. 03. 2019 г. по гр. д. № 4762 / 2017 г. на ВКС), която допуска обезщетяване на такива вреди, които са свързани с търговската репутация на едно дружество.

С Решение № 675 от 19.01.2021 г. на ВАС по адм. д. № 14297/2019 г., III отд., пък въобще се изключва възможността за претендиране на неимуществени вреди от търговско дружество, тъй като неблагоприятните последици настъпват само за физическите лица.

В конкретния случай обаче, макар в исковата молба и в молбата от 17. 01. 2022 г. да се твърди засягане на доброто име на дружеството, доказателства в тази насока не се представиха. Както беше посочено, свидетелските показания са единствено относно негативните изживявания на управителя на дружеството, но не и за самото юридическо лице. В случая дори и в действителност чуждестранните партньори (доказателства за тяхното съществуване и взаимоотношения не са представени) да са се отказали от преговорите поради издаденото НП, това би могло да обуслови претенция евентуално за имуществени вреди от пропуснати ползи, но не и за претърпени някакви неимуществени вреди.

Видно е също така, при справка в Търговския регистър, че дружеството е учредено м.

май 2014 г., поради което не би могло наказателното постановление, което е издадено на 16. 11. 2017 г. да има значение за отказа на чуждестранните партньори, тъй като свидетелят сочи, че преговорите с тях били още към създаването на фирмата.

Освен това видно и от издаденото НП и от посоченото при неговото обжалване, към този момент дружеството не е развивало никаква дейност, като такава не е развивана и впоследствие. В този смисъл, не е било налице някакво развито дружество с утвърдено име на пазара и търговска репутация като добър търговец, за да се приеме, че издаденото НП е съсипало тази репутация и доброто име. Такива доводи са изложени и в отговора на исковата молба, като съответно са представени доказателства, че дружеството не е извършвало дейност, поради което безспорно издаденото НП не се е отразило неблагоприятно на имиджа на дружеството.

Предвид изложеното, съдът намира иска за неоснователен в тази си част, поради което следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за мораторна лихва в размер на 435 лв. върху претенцията за неимуществени вреди от 1000 лв., предвид акцесорността на вземането и оглед отхвърлянето на главницата, следва да бъде отхвърлен иска и в тази си част.

При този изход на спора, ще следва ответника да заплати направените от ищеца разноски, които са в размер на 50 лв. за двете внесени държавни такси по 25 лв. за всеки от предявените искове, както и адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв., съобразно представения (стр. 45) договор за правна защита и съдействие, в който се сочи, че същото е заплатено в брой.

Това възнаграждение обаче, следва да се присъди съразмерно с уважената част от иска – чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Доколкото искът е предявен са сумата от 1885 лв. (450+1000+435), уважава се за 450 лв. и се отхвърля за 1435 лв., следва да се присъди внесените държавни такси от 50 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 83,55 лева.

Разноски на ответника за юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съобразно отхвърлената част от иска. Доколкото същото се определя по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за правната помощ, съдът намира, че същото следва да е в минимален размер от 100 лв., предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото. Съобразно уважената част от иска, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 76,13 лв.

Предвид наличието на две насрещни и изискуеми вземания следва да се извърши служебно прихващане от страна на съда, до размера на по-малкото, поради което на ищеца се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 7,43 лв. (83,55-76,13), както и държавни такси в размер на 50 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на 450 лв., представляващо заплатено адвокатско възнаграждение за две инстанции във връзка с обжалване по съдебен ред на наказателно постановление № F. / 16. 11. 2017 г. издадено от зам. директора на ТД на НАП С..

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма], [населено място], в останалата част, в която се

претендира обезщетение в размер на 1000 лв. нематериални вреди за периода от 27. 09. 2017 г. до 25. 04. 2019 г, причинени от същото НП, както и мораторна лихва в размер на 435 лв. върху обезщетението в размер на 1000 лв., за периода от 27. 09. 2017 г. до предявяване на исковата молба – 30. 12. 2021 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], сумата в размер в размер на 57, 43 лева (петдесет и седем лева и четиридесет и три стотинки), представляващи направените разноси по настоящото делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: